

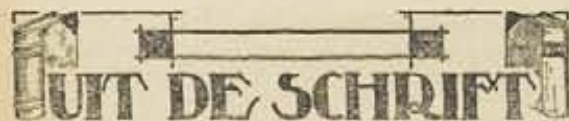
zag er een aanval in van het „Wereldjodendom“ tegen het Duitsche ras. Dreigend uitte zich de pers tegen de Joden. Even bleef het stil, alsof men wachtte op het juiste moment. Maar als Vom Rath na enkele dagen sterft, breekt op eens de storm los. Een vreeselijke nacht, die nacht van 10 op 11 Nov. 1938, voor de Joden. Het opgehitste gepeupel neemt wraak. Bandieten met stokken en ijzeren staven sloegen de ruiten in, slaken huizen en synagogen in brand en verdraden de heilige wetrollen op straat. En dat was dan volgens Goebbels, „gerechtvaardigde en begrijpelijke verontwaardiging van het Duitsche volk over den laffen sluipmoord... op groote schaal“. Het waren „daden van vergelding“. In plaats dat de Regeering er aanstonds een einde aan maakte om zelf den moord wettelijk te berechten, liet zij de furie van den volksgeest stil begaan. De politie keek toe en hield zich achteraf. Zij kon toch niet op eigen volk schieten ter beveiliging van een vreemd ras! Maar „het meerendeel der Duitsche toeschouwers sloeg de verwoesting met ontzetting, bijna met afschuw gade. Niemand waagde het zijn afkeuring luide te uiten... Uit de gebeurtenissen van den 10den November kan men leeren, hoe diep een volk zinkt, dat Gods geboden verlaat en tot het heidendom terugkeert.“

Ook in Nederland wordt het Antisemitisme in den laatste tijd sterker gepropageerd, vooral door de N.S.B. In haar Brochure IV vraagt zij, p. 26: Hoe staat de N.S.B. tegenover de Joden? Het antwoord valt nogal mee. Op p. 27 onderscheidt zij drie groepen: te Nationalaal voelende Nederlanders van Joodsch ras. Die vormen geen probleem, omdat zij „zich met het gros van ons volk vermengen en daarin opgaan“. 2e Orthodoxe Joden, die zich afzonderen, omdat zij meenen daartoe van God te zijn geroepen. „Deze Joden... aanvaarden wij in hun afzondering... Zij beschouwen zich in het algemeen ook zelf als gasten“. 3e „Ten slotte echter de Joden, die geen deel hebben aan onze nationale gedachte, omdat voor hen nationaal niet beteekent Nederlandsch, doch Joodsch, en zulks niet uit religieuze overwegingen, doch uit rasdriften.“ Van deze groep luidt het — met een beroep op Dr A. Kuiper in „De Standaard“ van 23 Oct. 1878: „Bestrijden willen wij hen, maar voor een eerlijk kampgericht, bestrijden naar den geest“. Dat is nog al gematigd.

Maar de „Nederlandsche Nationaal-Socialist“ van 12 Jan. 1935 gaat verder in haar advies: „Indien u ons volk eerlijk wilt inlichten over de problemen des tijds, dan moet u ook niet schromen het woord „Jood“ te gebruiken, daar waar het te pas komt. En het komt te pas, overal waar zwendel, bedrog, vrouwenhandel, souteneurs en andere fraaiheden opduiken.“

Ten slotte nog een daad, die, zij het heel in het klein, op de vernieling van Joodsche winkels in Duitsland gelijkt. In Leiden werd het winkel-pand (Haarlemmerstr. 36), waarin de uit Duitschland uitgeweken Joodsche familie L. Katz een horlogerie heeft, op baldadige wijze met witkalk besmeurd. Dat hier N.S.B.-ers aan het werk geweest zijn, is voldoende duidelijk gebleken: Op het raam zijn de letters „Mus“ te lezen; op het trollioir staat voluit: „Mussert wint“. En daarbij bleef het niet. In den nacht van Zaterdag op Zondag 19 Juli hebben vijf N.S.B.-ers een pot met verf en kalk door dezelfde winkelruit geworpen, waarop zij met een auto gevlucht zijn, doch niettemin gearresteerd. De kringleider van de N.S.B. te Leiden, op het politiebureau ontboden, heeft daar verklaard, dat de daders in verband met deze daad, van het lidmaatschap zijn geschorst, dus niet geschrapt. Dit geschiedde in Juli 1938. Zie: „Waakzaamheid“ nr 3, uitgave van het Comité van waakzaamheid van anti-nationaal-socialistische intellectuelen in Nederland, p. 21.

Dergelijke wandaden leeren ons den geest van het antisemitisme in zijn wildste uitingen kennen. Z. JOH. J.

Bewogenheid rondom het Kruis.

En al de scharen, die samengekomen waren om dit te aanschouwen, ziende de dingen die geschied waren, keerden wederom, slaande op hun borsten. Lukas 23: 48.

Zoo is dan Jezus gestorven... gelukkig, denken de Overpriesters en Schriftgeleerden, nu zwijgt eindelijk die mond!

Maar de dwaze lach versterft om hun lippen, want al zwijgt dan die gehate en gevreesde mond in den dood... ze moeten bemerken, dat die doode daar aan het vloekhout nog de houding der omstanders beheerscht!

Wat ze niet verwacht hadden, zien ze verbeten aan: de scharen reageren heel anders op het sterven van Jezus dan zij hopen... kijk ze zich op de borsten slaan, hebben ze 't nu waarachtig te kwaad van droefheid?!

Ja, de scharen hebben hun aandacht gehecht aan Jezus' sterven, en alles wat er om heen geschied was — en daar zijn zij toch door geraakt!

Wat wonderlijk is dat toch allemaal! Bovennatuurlijk zelfs!

Daar straks hebben ze meegelachen, toen die Jezus van Nazareth zoo geestig bespot werd, die karikatuur-Koning! — maar nu is hun lach verstorven, ze zijn uit 't lood geslagen, hun geweten is gaan spreken:

Wat is, wat is er met dien Jezus? is Hij niet te haastig gekruisigd? zouden de autoriteiten wel den goeden kijk op Hem gehad hebben? „Zijn bloed over ons, en onze kinderen“ —? ja, maar als die Jezus nu eens werkelijk een knecht van Jahweh was — „zeg, hoorde je wel, wat die Romeinsche centurio daar net zei?“ — „Ja, die vrouwen voelen 't nog zoo dwaas niet aan, kijk ze zich op de borsten slaan!“ — „hè, daar doet hij 't ook!“ — „En hij!“ — „En die ook al!“

Daar gaan de scharen den kruisheuvel af — komt er een soort massa-suggestie over hen? „waarlijk“, hoort daar een weleerwaarde leider — en een vloek snerpt tusschen zijn tanden — „daar gaan ze 't me allemaal doen! zou je ze niet...!“

Bewogenheid rondom het Kruis.

We moeten ons natuurlijk wachten voor overdrijving.

Zelfs afgezien van het psychologisch effect der massa-suggestie, mag deze bewogenheid niet aanstonds verklaard worden als het beginsel der bekeering.

Natuurlijk is het mogelijk, dat er onder deze scharen menschen geweest zijn, wier bewogenheid méér was dan een voorbijgaande emotie; die straks op den Pinksterdag onder het gehoor van Petrus gekomen zijn, omdat ze dat Kruis maar niet konden kwijtraken — die op dat hooge feest van den Geest gegrepen zijn, en gebracht tot de vraag der verslagenheid, uit diepten van ellenden geboren.

Maar over het algemeen zullen we deze bewogenheid toch slechts mogen verstaan als een voorbijgaande stemming, een tijdelijke, misschien wel heftige, doch ondiepe verslagenheid: straks keeren de rust en de arbeid terug, en dan vervluchtigt langzamerhand het beeld van dien zonderlingen Kruiseling...

Bewogenheid rond het Kruis —

neen, wij Gereformeerde menschen zullen ons niet op de borst gaan slaan, daar zijn we veel te nuchter voor... als we Jezus Christus ons dan maar op 't hart laten slaan... als we 't maar zien, dat de nagels, die Hem de handen doorboren, onze zonden zijn... Jezus, mijn zonden, ach...

O, het lijdensbeeld van dien Smartenman wordt ons in deze weken op allerlei wijze getoond: in prediking en Passionsmuziek, in radio-toespraak en Schriftlezing —

maar worden we er wel bewogen onder? De waarachtige bekeering komt altijd op uit bewogenheid.

Niet een oppervlakkige en uiterlijke, die zich meer laat ontroeren door de melodie dan door den inhoud van het „O hoofd, bedekt met wonden“ — die er zeker niet aan denken doet, de uitvoering van Bach's „onsterfelijke“ te verzuimen, maar als het regent of waait, maar doet thuisblijven. Zondagmorgen... Ooh, zulk een bewogenheid loopt het groote gevaar, met alle gevoeligheid zich toch nog aan het Kruis te stooten, en blijkt dan bewogenheid-uit-het-vleesch, droefheid-naar-de-wereld te zijn.

Maar de bewogenheid, welke écht is, krijgt het heel moeilijk met het Kruis, en zulk een ontroerd hart komt aan Jezus niet voorbij — want het leert zijn zondenschuld zien, bij dat Kruis, en het gaat zich zelf aanklagen, omdat al die smarten en die hoon en die plagen over Jezus kwamen, vanwege eigen schuld en ongerechtigheid!

Dat is dan de bewogenheid-uit-den-Geest! de droefheid-naar-God, welke een onberouwelijke bekeering tot zaligheid werkt.

Er zijn tranen... en tranen...

Tranen, die zoo heel gemakkelijk weer opdrogen — maar ook tranen, welke slechts willen opdrogen, als ze gedroogd worden...

O, dat Kruis!

Kunnen gij en ik er aan voorbijkomen, in deze weken van Kruis-taal en Kruis-roem?

Ach neen, we kunnen er nooit aan voorbijkomen, geen mensch kan er neutraal tegenover slaan — zalig de mensch, die er onrustig bij wordt — die er bewogen door raakt — die 't bij dat Kruis niet meer uithouden kan, en 't vol pijn en zelfbeschuldiging zegt (dat is het Gode welgevallige zich-slaan-op-de-borst!):

„Ja, ik kost hem die slagen

Die smarten en dien hoon;...“

maar dan ook, in die bewogenheid, de liefde Gods in Christus Jezus ziet, juist aan dat Kruis, en fluistert:

„Dit trooste mijn geweten:

't is al voor MIJ geschied.“

J. SMELIK.

KERKELUK LEVEN

Een belangrijk opstel. (II.)

Prof. Dr J. Wille begint zijn artikel met de woorden: „De Gereformeerden en het toneel: het onderwerp is niet nieuw, maar toch verre van uitgeput, inzonderheid wat Nederland betreft“. Hij noemt dan allerlei literatuur, en karakteriseert deze aldus: „Bijna alle beschrijvingen en beschouwingen van dit stukje geschiedenis, ook die van literatuur-historici van professie, vertoonen een opmerkelijk tekort aan objectiviteit; en de schaal van het vooroordeel slaat altijd over naar één zijde: van het toneel en zijn voorstanders. Globaal genomen, kunnen dezen geen kwaad doen, en de kerk met de orthodoxie geen goed. In verband daarmee toeft het onderzoek met volle voorliefde bij de vrienden der „comédie“, en slechts met grooten tegenzin bij de woordvoerders der „kerk“. En als eenmaal het vonnis is geveld, en afgekondigd, verzaakt men gemakkelijk het recht en den plicht tot herziening of hertoetsing; afschrijven en napraten stelt men gaarne in de plaats“, blz. 96 v.

Dr Schotel moge minder partijdige voorstelling geven, doch het boek van Dr Pork is „een compilatie van de allerslechtste soort“, en Dr Worp „nam, in 1908 nog, zonder erg allerlei onjuistheden klakkeloos over, die Schotel in 1850 had begaan. En de algemeene traditie, gedragen door onderwijzers, krant en tijdschrift, blijft, althans onder vrijzinnigen en Katholieken, zoo na als voor, dat de ontwikkeling en bloei der dramatische kunst altijd ten onzent bitter werd bestreden door de alle kunst hatende, onverdraagzame, heerschzuchtige dominees, deels slaw, deels dom, met de steeds door hen opgewarmde en onwetend gehouden schare van calvinistische geloovigen: de voorstelling, afkomstig van partijgangers als Van Hout, Coster, Vondel, Hooft, Burman, gekijkt door Bakhuizen, en verbreed door een literair-historische school, die in zijn sporen ging“, blz. 98.

Prof. Kalff echter „schoon ook niet vrij van oud vooroordeel, vermoedde reeds diepgaande beginselen, waarom de bestrijders niet anders konden en mochten; zoodat hij ook om beginseltrouw Smout kon stellen boven Coster“, blz. 98.

Nu waren het eertijds niet alleen de Gereformeerden, die het toneel veroordeelden, doch ook vele anderen. „In het begin van den nieuwen tijd“ — d.w.z. in de zestiende eeuw — „...had het toneel velerlei verachters en bestrijders, op verschillende gronden, uit onderscheiden standpunt, in allerlei landen: niet alleen ouderwetsche theologen, maar ook humanistische literatoren en juristen. Behalve de godsdienstige waren er ook politieke en oeconomische bezwaren, naast de ethische ook aesthetische; ze kwamen tot uiting niet slechts bij Protestanten, maar ook bij Roomschen; bij de vele „preciezen“ aan beide kanten voegden zich niet weinige „rekkelijken“... Er deden zich tegenstellingen gelden, niet alleen van godsdienst, maar ook van stand en beschaving... Want ontrent zoo oud als de zaak was de bestrijding: men vond ze bij klassieke filosofen, oude kerkvaders, middeleeuwse prelaten en concilien“, blz. 98 v.

Het toneel van destijds was nog niet wat het later werd. „Niet was er nog — men houde dit in het oog — het classicistische of moderne drama, met zijn stralenkrans van volmaakte, hoogste kunstgenre; in de tweede helft der 16de eeuw zette het pas zijn eerste, zeer wankel schreden, en het opus bleef nog lang den bovengenoemen behouden. Is er in dezen tijd ergens bewonderende geestdrift voor dramatische kunst, dan geldt ze veelteer de lectuur van den geleerde dan de schouwspelen van het volk. Ook dat is nog een noodige onderscheiding, die van dichters en vertooners, van lezen en zien: een onderscheiding, zoo oud als Aristoteles“, blz. 99.

Na die verandering bij het toneel moet men echter ook nog goed onderscheiden. „En toen die hooge kunst, die tot in haar toppunt toe toch nooit voor ethisch of aesthetisch onaantastbaar mag gelden, vasten voet en erkend gezag had verkregen, bepaalde zij altijd nog maar voor een klein deel de werkelijke toneelpraktijk: ook deze waarheid wordt wel eens over het hoofd gezien, al ligt ze overal voor het grijpen. Wie critisch leest, merkt dan ook bij de latere verdedigers gedurig op, dat ook zij uitgezochte lectuur gaarne schuiven vóór de volledige repertoires, en van de feitelijke toestanden lieft spoedig overgaan op ideale wenschelijkheden“, blz. 99.

Prof. Wille zet dan uiteen, hoe Vives, een beroemd paedagoog en polyhistor, Spanjaard van afkomst, maar werkzaam te Brugge en elders, in 1521 „scherp de gebruikelijke toneelvoorstellingen van Jezus' lijdens“ veroordeelde, en dat zijn vriend Erasmus wel de geestelijke spelen op zich zelf niet veroordeelde, maar het noodig achtte, „nadruk te leggen op de hoogere waarde en grootere schoonheid van de waarachtige toewijding der heilsfeiten. Van het godsdienstig toneel verwacht hij blijkbaar zoomin godsdienstig als aesthetisch veel vrucht“, blz. 100 v.

Er waren wel, die bepaalde spelen voorstonden, om daardoor de Reformatie te bevorderen. „Vuriger hervormingsgezinden zagen daarentegen soms een geschikt middel tot verkondiging van hunne meeningen aangaande godsdienst en kerk in een ander soort spelen dan de mysteriën: in de moraliteiten, de zinnespelen. Profaneering en zedelijke buitensporigheden waren in die allegorische stukken niet zoo licht te wachten, en ze

leenden zich ter zeer goede dat wij zo c golden, in leerstuk of doeld) en o vanzelf ove nog uit de

Dr Wille en Elizabeth aan Martin het toneel reformatori De regn doelde (bi hoeve van dienste van ding, man anders was De regelen, op ingeric voorkomen. Hij werke Franschen Hendrik II grootst mog sten evenv noodzakelij en bestrijd de antieke hij „qu'il f de la ville s moest sleed de spelers. ten zitten

Prof. Wl konden be de hand bo in dezen sel Hout, sece rederijkers: ematreeks „Bethrosijn in kien en openbaar v stelling, of „vrij“ makt en staatkun spelers stor deel. „Alge werk, en t lijn gestel leiders, en vermakelij voor alle b rechten“, t Leicester schiemiens deze beroec Cambridge, men keurd heid, de je „Gosson, speler mis der volksz om de ziel hartstocht Chambers op blz. 113 rijke stof a landsche, (breeder ver van een vo nees... Bes te allen ti godsdienst

Het pens

In het v van den e in een gi kneuters. 2 niet begre van zijn ti

We zage Rapporten De loon gesteld, toe 1920 een v wegens inv of de leef pensioen r Het rapp en wijst he artikel gew vating, da wordt er v wanneer l gehouden * boek 1923. De cona de bereke is niet des